

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 239/2017
06.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Штрпца, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К 20/15 од 20.10.2016. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 146/16 (2015) од 13.12.2016. године, у седници већа одржаној 06.04.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Штрпца, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К 20/15 од 20.10.2016. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 146/16 (2015) од 13.12.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту К 20/15 од 20.10.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан платити у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, а ако не плати у остављеном року, одређено је да ће иста бити замењена у казну затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Пресудом је окривљени обавезан да у корист буџетских средстава суда плати на име паушала износ од 30.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка износ од 13.282,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Истом пресудом, оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева, упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 146/16 (2015) од 13.12.2016. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Штрпца, преиначена је пресуда Основног суда у Великом Градишту К 20/15 од 20.10.2016. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је

Виши суд у Пожаревцу окривљеног АА, због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, применом напред наведеног законског прописа и одредбе члана 4. став 2, 42, 50, 51. и 54. КЗ и члана 419. и 424. ЗКП, осудио на новчану казну у износу од 60.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, а ако не плати новчану казну у остављеном року, одређено је да ће иста бити замењена у казну затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Штрбац, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, тако што ће преиначити побијане пресуде и окривљеног ослободити од оптужбе, јер дело за које је осуђен није кривично дело.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер у радњама окривљеног нису садржани елементи бића кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, те да описане радње, према наводима захтева, представљају битно обележје прекршаја из члана 9. Закона о јавном реду и миру.

Одредбом члана 122. став 1. ЗКП прописано је да ко другог лако телесно повреди или му здравље лако наруши, казниће се новчаном казном или затвором до једне године, док је ставом 2. наведеног члана прописано да ако је таква повреда нанесена оружјем, опасним оруђем или другим средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, учинилац ће се казнити затвором до три године.

Из изреке побијане првостепене пресуде Основног суда у Великом Градишту, произилази да је окривљени критичном приликом у стању урачунљивости, при чему је био свестан свог дела и да је исто забрањено и хтео његово извршење, средством подобним да тело тешко повреди и здравље тешко наруши, лако телесно повредио оштећеног ББ, на тај начин што је после краће вербалне расправе, оштећеног ударио дрвеним штапом дужине око 1 метра у пределу главе, услед чега је оштећени задобио лаке телесне повреде у виду отока боје коже на левој половини главе, пречника око 0,5 цм.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, односно јасно произилази да је окривљени критичном приликом на описани начин предузео радње извршења наведеног кривичног дела, јер је лако телесно повредио оштећеног, средством подобним да тело тешко повреди и здравље тешко наруши.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче повреду члана 15. и 16. ЗКП, јер сматра да у току доказног поступка није на несумњив начин утврђено постојање средства извршења предметног кривичног дела, тј. да није на несумњив начин утврђено да је окривљени код себе имао дрвени штап дужине око један метар.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 15. и 16. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић